

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORN A VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO III.

LJUBLJANA, PETEK, 28. OKTOBRA 1938.

ŠTEV. 7.

Ljubljanski škof govori srednje- šolcem in akademikom na misijonski prireditvi

Pred nabito polno frančiškansko dvorano je v soboto popoldne na dijaški misijonski prireditvi, o kateri poročamo na drugem mestu, govoril navzočim dijakom in dijakinjam o misijonstvu prevz. g. škof dr. Gregorij Rožman. V želji, da bi prišle škofove besede tudi do tistih slovenskih dijakov, ki jih slišati niso mogli, prinašamo v naslednjem nekoliko okrajšan govor g. škofa:

Pozdrav vsem, pozdrav posebej še tistim, ki vas Bog kliče na misijonsko polje.

Misijonska nedelja združuje vse katoličane v misli na veliko misijonsko polje in v skupni molitvi, ki je kakor en sam močan klic za vse one, ki žive še v poganstvu. Da bi pa bila vaša molitev za misijone še gorečnejša, vam bom naslikal življenje in delo enega največjih slovenskih misijonarjev, škofa Friderika Baraga.

BARAGA KOT DIJAK

V mladosti Friderika Barage ni prav nič kazalo, da si bo izbral misijonski poklic. Rojen je bil v lepem trebanjskem gradu na Dolenjskem in bil kot najstarejši fant določen za dediča. Zato je užival tudi skrbno izobrazbo. Starši so ga poslali na srednjo šolo v Ljubljano. Toda že v nekaj letih sta mu drug za drugim umrla oče in mati ter mu zapustila grad in vse premoženje. Baraga je kot bodoči gospodar na trebanjski graščini študiral naprej. V Ljubljani je v svojih dijaških letih stanoval v današnji Krisperjevi hiši pri dr. Juriju Dolinarju, pravniku in profesorju. Dr. Dolinar je mladega Baraga z veliko ljubeznijo vzgajal in ga cenil kot svojega najboljšega učenca. Prepričan je bil, da plemenitemu fantu lahko z mirnim srcem zaupa svoj najdražji zaklad, hčerko Anico, katero mu je bil namenil. Tudi Baraga tej misli ni bil nenaklonjen. To tudi ni čuda, saj nam sodobniki poročajo, da Dolinarjeva Anica ni bila samo lepa, ampak tudi sveta in bogoljubna kakor angel.

Po dovršeni srednji šoli in liceju je odšel mladi Baraga na univerzo na Dunaj študirat pravo. Tu na Dunaju je imel Baraga za spovednika svetniškega moža Klementa Hofbauerja. Pod njegovim vodstvom

in pod vplivom sv. Duha je Baraga zaslišal božji klic, ki ga je klical na drugo pot...

Ko je napravil vse tri izpite iz prava, je Baraga odšel v Ljubljano, se poslovil od svojega vzgojitelja in očetovskega prijatelja dr. Dolinarja in njegove Anice ter vstopil v bogoslovje.

MISIJONAR MED INDIJANCI

Deset let nato pa se je poslovil tudi od svojih domačih, prepisal grad in vse premoženje na sestro in odšel v Severno Ameriko v takrat indijansko ozemlje Minesotte in okolico Michiganskega jezera. Sam sem obiskal te kraje, da bi spoznal razmere in trpljenje, katerega je preživljal naš Baraga. Največje izmed jezer v tem delu Amerike je veliko kot tretjina Jugoslavije. Pozimi pade tu temperatura na — 35 stopinj C. Baraga sam piše, da samo dva meseca v letu ni bilo treba kuriti. Kako strašno težko je bilo to potovanje v Baragovih časih. Goščave brez stez, v katerih mora človek neprestano odrivati veje in si delati pot z rokami, kot da bi plaval, deroče reke brez mostov, težek kovčeg na hrbtu. Najhujše je bilo, kakor sam piše, prenočevanje na prostem. Od potu premočena obleka ponoči zmrzne in oklene potnika v mrzel oklep. Včasih ga je dolga pot po snegu in ledu tako zmučila, da je za zadnje tri kilometre poti porabil tri ure. Zbolel mu je na potu spremljevalec, da je moral nositi še njegovo prtljago in njega samega vleči po snegu za seboj. Ko se je vozil v misijonskem čolnu čez jezero, ga je skoraj potopil vihar, ki je metal valove velike kot na našem Jadranu ob največji jugovini. Se danes nosi takrat neznana reka, ob ustju katere se je Baraga rešil, ime, ki ji ga je dal takrat Baraga: Cross River — Križeva reka. Danes stoji na mestu, kjer je stopil Baraga po čudežno prestatem viharju, kamenit križ, na katerem je vklesana zgodba njegove rešitve.

Pri vsem tem trpljenju in heroičnih žrtvah pa je bil Baraga vesel. Njegova pisma, v katerih opisuje svoje dogodivščine, se bero kakor zabavni podlistki naših dnevnikov.

Ko je Baraga postal škof, je večkrat pisal, da si ničesar bolj ne želi, kot da bi zopet prišel nazaj v preprosti misijon, v kakršnem je delal v prvih letih.

VELIKO KULTURNO DELO

To je delo misijonarja. Uspehi, ki jih ima misijonar, pa so verski in kulturni. Baraga je bil Indijancem teh krajev to, kar sta bila nam Slovanom sv. Ciril in Metod. Ustvaril je Indijancem pismen jezik, napisal jim je molitvenik v dveh narečjih, prvo slovnico in velik slovar indijanskega jezika. Že samo to bi bilo dovolj za njegovo življensko delo, kajti njegovi spisi so danes podlaga za ves znanstveni študij teh jezikov.

NOVIH DELAVCEV

Danes tistih, ki čutijo misijonski poklic, delo v Ameriki več ne kliče. Zato so pa druga veliko ob-

sežnejša polja: Kina, Indija, v kateri najnižja kasta parijcev naravnost išče, na koga bi se naslonila, in Afrika. To so tri velika polja. Žetev je velika, a delavcev malo. Če je med vami kaj delavcev, ne zametajte klica. Je treba za to velikega idealizma, ali kakor vidimo na zgledu našega velikega misijonarja, nam tak poklic more nuditi mnogo več duhovnega veselja kot vse udobnosti evropskega kulturnega življenja. Kogar ta udobnost ne zadovolji in ga Bog kliče, dá s tem svojemu življenju najbogatejšo vsebino. Morda enega ali drugega izmed Vas Bog kliče, da dá svojemu življenju tako veliko in bogato vsebino.

ZVEZA FRANCOSKIH KRŠČANSKIH DELAVCEV

O strokovni organizaciji »Francoskih krščanskih delavcev« poroča »Osservatore Romano« ob priliki njihovega romanja v Rim.

MOČNA RAST

»Zveza francoskih krščanskih delavcev« (C. F. T. C.) šteje sedaj približno 500.000 članov, ki se delijo na 615 krajevnih društev in 2366 tovarniških skupin (leta 1936. samo 850). V zadnjem letu se je Zvezi posrečilo, da je dobila mesta v vseh važnih ustanovah javnega življenja. Tako je sedaj 175 članov zastopanih v socialnih odborih posameznih departementov, 224 jih je v občinskih odborih, preko 300 jih deluje kot zaupniki v obratih. Pri volitvah za zastopanje delavcev in nameščenecv l. 1937. je bilo izvoljenih 17.105 kandidatov »Zveze« s 427.625 glasovi; po njihovem posredovanju je bilo do sedaj sklenjenih 1221 kolektivnih pogodb.

ZA DELAVSKO IZOBRAZBO

Posebno je treba poudariti njihovo delavnost na področju ljudske vzgoje. Tako so priredili pozimi 1937-38. preko 700 tečajev za poklicno izobrazbo z več kot 11.000 udeleženci, nadalje je bilo mnogo tečajev za voditelje in voditeljice s skupno 700 udeleženci. Za izobrazbo delavk imajo 5 posebnih šol, poseben list služi izobrazbi žena, — razen tega izhaja 73 krajevnih in stanovskih listov, kakor tudi časopis »Syndicalisme«, ki ima 5 različnih izdaj.

PROTI RAZREDNEMU BOJU IN KOLEKTIVIZMU

V nasprotju z marksističnimi organizacijami odklanja Zveza razredni boj. Centralno vodstvo je 4. junija 1936. izjavilo: »Socialne zahteve delavcev so upravičene; tudi krščanski delavci jih brezpogojno zastopajo, odklanjajo pa metode nasilja.«

20. IX. 1936. pravi Zveza v nekem razglasu: »Krščanski sindikalizem

se zoperstavlja vsakršni vrsti pretrane kolektivizma in zahteva priznanje upravičene avtoritete in zaščito zasebne lastnine, zato obsoja nasilno zavzetje obratov.«

SODELOVANJE Z DELODAJALCI

Pomemben korak je bil storjen pred dvema letoma, ko se je začelo direktno sodelovanje z delodajalci. »Veliko upanje za socialni mir leži v poskusu sodelovanja s krščanskimi podjetniki. V ta namen se je skupno z združenjem krščanskih podjetnikov ustanovil odbor, ki je uredil stalno razsodišče za rešitev morebitnih sporov. Zveza vidi v mirnem sodelovanju s podjetniki zdravo pot za trajno uravnanje razmer med kapitalom in delom.«

Novembra izide

DR. ALEŠA UŠENIČNIKA
OBRIS
SOCIALNEGA VPRAŠANJA
CENE: 10.—, 7.—, 5.— din.

NAJBOLJ OD SVETA LOČENI KATOLIČANI

Od sveta in drugih ljudi najbolj ločeni katoličani so gotovo prebivalci otoka Tristan da Cunha, ki leži sredi Atlantskega oceana med Južno Afriko in Južno Ameriko. Le enkrat ali dvakrat na leto pristane na tem samotnem otoku državna ladja, ki pripelje otočanom pošto in hrano. Tu je bila pred 6 leti gospa Agnes Rogers edina katoličanka. Zdaj jih je že 26. Cerkve nimajo nobene, pač pa se vsako nedeljo zbirajo na stanovanju te gospe, ki jim bere sv. pismo in mašne molitve.

„Rdeči kristjani“

Rimska revija »Lettres de Rome« prinaša v oktobrski številki pod naslovom »Krščanstvo in komunizem« daljšo razpravo o nauku in programu »rdečih kristjanov«.

Razprava je važna, ker skuša morda kot prva zbrati v sistem nazore, ki jih ima to čudno gibanje o Bogu, Kristusu in zlasti o Cerkvi. Obsega tri dele. V prvem obravnava nauk rdečih kristjanov, v drugem objavlja njih manifest, v tretjem zavrača njih zmote. V oči pade zlasti ugovoritev, da so na novo gibanje vplivali trije činitelji: ruski vpliv (Dostojevski in Berdajev), modernizem in komunistična revolucionarna mistika.

Razprava je zelo aktualna, saj posega v vprašanje, ki je tudi pri nas mešalo in še meša nekatere duhove. Tako se v njej omenja ideologija španskega pisatelja Bergamina, ki nam je znan kot junak iz Kocbekovega »Premišljevanja o Španiji«; revija ga označuje kot enega najljubejših zastopnikov »rdečih kristjanov«. V zvezi z Bergaminom se citira francoska filokomunistična revija »Esprit«, ki je tudi v nekaterih naših krogih zelo upoštevana. Tudi Bernanos je s svojo knjigo »Velika pokopališča pod luno« uvrščen med »rdeče kristjane«.

Razprava zasluži pozornost. Kdor hoče spoznati teološke vzroke zadnjih nevšečnih pojavov v katoliškem gibanju, naj se le z njo seznani.

BOGATI KOMUNIST

Largo Caballero, nekdanji ministrski predsednik španske vlade, je kupil v Mehiki vilo, ki je vredna 700.000 pesov. — »Španski Lenin« vsiljuje komunizem pač samo — drugim.

»LA CROIX« IN NARODNA ŠPANJA

Slišali smo očitke, da »Mladi borci« preveč enostransko slikajo položaj v Španiji in se neupravičeno »zaletavajo« v nekatere francoske pisce. Sklicevali so se med drugim tudi na največji francoski katoliški dnevnik »La Croix«, ki mu pač ne gre odrekati resnicoljubnosti, piše pa za Francovo Španijo neugodno in špansko narodno gibanje obsoja.

Dvoje vprašanj se nam stavlja v tem očitku:

Ali je res, da narodno gibanje, ki je po izjavah španskega episkopata dobro in potrebno, »La Croix« obsoja?

In če je res, koliko se smemo zanesti na mnenje tega lista?

PROTISLOVJA PARIŠKEGA LISTA

Res je najprej, da »La Croix« rdeče nasilje obsoja in da z »Ljudsko fronto« ne simpatizira.

Res je dalje, da »La Croix« narodno gibanje generala Franca odobrava in da junaštvo španskih katoličanov poveličuje.

Res pa je tudi, da »La Croix« to gibanje obsoja,

Torej isti list! Poveljuje in obsoja obenem? ... Čeprav se sliši to zelo čudno, je vendarle res.

»La Croix« ima včasih poročila in članke, ki se kar odlikujejo po svojem nasprotstvu do narodnega gibanja v Španiji.

Uredništvo tega lista je šlo celo tako daleč, da je brez vsake podlage objavilo poročilo z naslovom: »General Franco in pretirani nacionalizem — obsojena od sv. Stolece.« (9. maja 1938.) To je zelo huda obdolžitev: najprej se vsi španski škofje izjavijo za narodno gibanje in za njim po svojih škofih takorekoč ves katoliški svet, nato pa »La Croix« to gibanje v imenu papeževem obsodi!

Seveda je to poročilo popolnoma izmišljeno.

ODKOD TAKO NEKATOLIŠKO PISANJE?

Razlogov mi vseh ne poznamo. Gotovo je pač, da mnoge katoliške Francoze begata nacionalna ozkosrčnost, ki vidi v zmagi narodne Španije politično nevarnost za Francijo, in pa zmotno nazor, da je edino demokratična oblika države prava. To sta če ne glavna, vsaj zelo odločujoča razloga za tako pisanje.

INFORMATOR KATOLIŠKEGA LISTA — NEVREDEN DUHOVNIK

Omenjamo pa nekaj, kar bo pisanje lista »La Croix« zelo osvetlilo.

Vodilni člankar tega lista za španske zadeve je Victor Montserat; ime, ki ga srečujemo še po raznih drugih listih, ki so pa komunistično usmerjeni!

List »La Croix« je tega človeka poslal celo kot svojega posebnega vojnega poročevalca v rdečo Španijo.

In kdo je ta mož?

To je neki katalonski duhovnik, s pravim imenom Tarragó. Doma je iz škofije Vich. Je pa zelo svojevrsten duhovnik. Njegov domači škof ga radi nevednosti ni mogel pripustiti k mašniškemu posvečenju. Barcelonski škof pa mu je odtegnil pravico maševanja in ga je moral celo z grožnjo kanoničnega procesa prisiliti, da je zapustil njegovo škofijo. Nazadnje je bil zaprt v Burgosu v okoliščinah, ki so za duhovnika

zelo nevedne (cf. »De rebus Hispaniae« 1. sept. 1938.). Torej mentor, ki si ga je izbral katoliški list v načelnih vprašanjih v Španiji, je: nevreden duhovnik.

ŽRTVE KOMUNISTIČNE TISKOVNE PROPAGANDE

Že to nam pove precej, koliko se smemo zanesti na te članke, zlati če vemo, da krogom, ki ta list izdajajo, temni pogled nacionalistična ozkosrčnost in neki bolestni francoski demokratizem.

Znano je, da skuša kominterna prekanjeno in načrtno vrvati svoje ljudi v sotrudništva in celo uredništva nekomunističnih, da, celo katoliških listov.

To se jim je marsikje posrečilo. In potem katoliški bralci mislijo, da verjamejo katoliškemu viru, verjamejo pa komunističnemu. Taki katoliški listi zanašajo med katoličane nad vse nevarno zmedo in pogubne razdore.

Žal nam mora biti, da tako razširjen in ugleden katoliški list vriva v svojih poročilih o Španiji med resnične podatke tudi take krivične in nevarne zmete.

Misijonska prireditve za srednješolce in akademike

Družba za širjenje vere je priredila v soboto pred misijonsko nedeljo v frančiškanski dvorani lepo praznino misijonskega praznika.

Dijaštvo je dvorano popolnoma zasedlo. Prireditve se je udeležil prevzvišeni g. škof dr. Gregorij Rožman, ki ga je dijaška mladina pozdravila ob prihodu z navdušenim ploskanjem.

Spored prireditve je bil pester in precej dolg. Vsa prireditve je trajala polne tri ure. Prvo točko programa je izvajal dijaški zbor Zavoda sv. Stanislava pod vodstvom profesorja M. Tomca.

Po končanem petju je sledil go-

vor prevz. g. škofa dr. Gregorija Rožmana. Govor o misijonskem poklicu in slovenskem misijonarju Baragi podajamo na drugem mestu. Govor g. škofa je vsa dvorana napeto poslušala.

Nato sta sledila dva dekliška misijonska prizora, ki sta z veliko prisrčnostjo poudarjala vrednost človeške duše.

Zadnja je bila moderna dvodejanska igra »Za misijone«, ki je napravila na vse močan vtis.

Letošnja misijonska prireditve kaže velik napredek od prejšnjih let. Zanimanje za misijonstvo se je med dijaštvom močno poživilo.

K vprašanju »integralizma«

Vera ni kak zaprt predal v omari življenja (če smemo življenje tako poimenovati). Nekateri mislijo, da je potrebna le v določenih okoliščinah, dnevih ali urah. Toda vera mora zaobseči vsega človeka, kajti ona ga uči o odnosih, ki vežejo stvar k Stvarniku: »Ljubi Boga iz vsega svojega srca, iz vse duše, iz vse moči, iz vsega svojega uma!«

Pij XI., 21. maja 1931.

*

Ali ni koristno, celo potrebno in nujno za vse katoličane, da postavijo za temelj vse svoje delavnosti — tudi politične — velika načela vere, ki jo izpovedujejo, kajti noben trenutek njih življenja se ne more in ne sme odtegniti tem načelom?

Pij XI., 8. sept. 1924.

Tom Playfair

Praske, ki jih je Tom imel z Greenom, so proslavile našega junaka in mu pridobile občudovalcev in prijateljev.

Potem ko je Green odšel po zdravilo za vse zavodske bolezni, po jodovo tinkturo, sta se Harry in Tom sprehajala ob zidu. Tam v kotu sta opazila dečka v mornarski obleki, ki je žalosten sameval in si ni upal ničesar reči.

»No, dete moje,« mu pravi Tom dobrohotno (bil je pač za celo leto starejši), »ali morem kaj storiti zate?«

»Zelo sem vesel, da ste Greena nabili. Green je hudobnež. Uščipnil me je, pa mu nisem nič storil. Tudi me je vprašal, če imam še dojljo in kdaj me dene v posteljo in ... Ne maram več tukaj ostati.« In malček je bridko zajokal. »Jaz bom od žalosti shujšal in moja sestra Sisi me ne bo več spoznala.«

»Po domu se mu toži!« zašepeta Harry sočutno.

»Ná en bonbon!« pravi Tom.

Deček ga je vzel in se skušal celo nasmehnuti. Vsaj jok ni več, le od časa do časa mu je ušel globok vzdih.

»Sedi med naju!« nadaljuje Tom. »Kako se pa pišeš?«

»Jožef Whyte ... Papa je zdravnik v Hot-Springsu in zasluži mnogo denarja. Ima konjčka ...«

»Imenitno!« mu je vpadel Harry v besedo. »Imeti konja! Ali se ga tvoj papa pogostoma posluša?«

Jože se je nasmehnil.

»Ali ne poznaš nikogar v zavodu?« vpraša Tom.

»Ne. Jaz hočem iti k papanu!« je znova zajokal. »Tu so vsi hudobni.«

»No, kako pa ti to veš? Midva s Harryjem, recimo, sva že pridna fanta. Potrpi, ubožec. Jože, ko boš ti velik, ti ne bo treba iti več v zavod. Ko bo tvoj oče umrl, boš ti dobil njegov denar, njegovega konja ...«

»Jojmene!« se je prestrašil Jože. »Nočem, da bi papa umrl!«

»Pomiri se!« mu pravi Harry. »Ne bo še nočoj umrl.«

»Jaz nočem, da bi sploh kdaj umrl!« je stokala uboga žrtev domotožja. »Jaz hočem takoj domov! Hočem videti papana, mamu, Sisi, Jano in sploh vse. Meni je tako dolg čas!«

»Poglej no, trije smo in tebi je dolg čas!«

Jože si je z eno roko obrisal solze, drugo je podal Tomu, nato Harryju, ki sta mu jo prisrčno stisnila.

Ubogi Jože, koliko je takih novincev, ki jih grabi domotožje kakor tebe! Domotožje je kakor morska bolezen: malokdo mu uide. Igre, slaščice, banboni, vse zgubi tedaj svojo vrednost. Daleč od očeta in matere — življenje ni več vredno življenja! Domotožje je velesila. Otrok, ki na njem bolega, nudi žalostno podobo.

*

Ob petih je bila malica, nato odmor do šestih, nakar je zvonec poklical gojence v učilnico. Prefekt jim je svetoval, da naj ta čas urejajo knjige ali pišejo pisma domov.

Tom je opazil, da se starejši niso usedli, ampak so stoji in tiho čakali pred svojim pultom. Tudi on je tako storil in pozorno motril patra Middletona, ki je kraljeval na nekakem prestolu in odtod obvladoval vso učilnico.

Medtem ko se je Tom spraševal, čemu čakanje, se je prefekt pokrižal in odmolil »Pridi, Sveti Duh«, nakar so vsi začeli z delom.

Tom se je radovedno oziral okrog. Starejši so pisali svoja imena na knjige, mlajši pa se trudili z urejanjem svojih pisalnikov. Pater Middleton je pazno motril vsakega in vse.

V učilnico je prišel še en pater. Bil je tudi prefekt.

Tom je opazoval prišleca nekaj trenutkov.

»Kako se tistile tam imenuje?« vpraša Harryja.

»Psst!« je dejal Harry.

Tom ga je nevšečno pogledal in se obrnil k Jožefu Whiteju, ki je sedel na njegovi levisi, in ponovil vprašanje.

»Jaz ne vem.«

»Kaj boš ti zdaj delal?«

»Pisal bom očetu, naj pride takoj pome!«

»Nikar! V nekaj dneh se boš privadil in ...«

Tom je začutil roko na ramenu; naglo je dvignil pogled in se znašel iz obličja v obličje s prefektom.

»Playfair, bodite tiho. Vzemite knjigo in berite!«

»Ampak ... gospod ... odkod pa veste za moje ime?«

Prefekt se je ugriznil v ustnice in šel dalje.

Skrivnost je dokaj preprosta. V učilnici, v obednici, v kapeli, v spalnici visi tloris učencev. Pogled na tloris zadostuje, da prefekt ve, s kom ima opravka.

(Dalje prih.)

Belgijski katoliški tisk

Za belgijski katoliški tisk je značilno, da ima veliko naklado in da je silno pisan in razčlenjen. Ni samo dobro preskrbljeno za vodilne katoliške tednike in mesečnike, marveč izhajajo posebna glasila celo za vsak okraj in vsak stan, za Flamce in za Valonce. Noben belgijski katolik ne more reči: »Jaz ne berem nobenega katoliškega lista, ker ni nobenega, ki bi bil zame primeren.«

Posebno zglede so urejevali belgijski župnijski listi. Skupna naklada teh listov se je v 10 letih dvignila od 200.000 na 1.000.000 izvodov. A zraven dnevnega tiska, tednikov in župnijskih listov imajo tudi dovolj časopisov in revij, ki se bavijo z umetnostjo in športom, ki se morejo v vsakem oziru meriti z nekatoliškim tiskom te vrste.

Od 64 političnih dnevnikov je katoliških 30; od 614 tednikov je katoliških 316. Skupna naklada vseh dnevnikov sploh je okrog 2.200.000 izvodov. Od teh je 937.000 katoliških, 563.000 protikatoliških, in 700.000 »nevtralnih«. Če računamo, da ima Belgija 8.000.000 prebivalcev, tedaj pride en katoliški dnevnik na vsake 8 prebivalcev, en protikatoliški na vsake 16 in en nevtralen dnevnik na vsake 11 prebivalcev. Gotovo je malo držav in dežel, kjer bi bil katoliški tisk močnejši ali tako močan kot v Belgiji.

Svetuj prijatelju
važno

ideološko

publikacijo

DR. ALEŠA UŠENIČNIKA
KATOLIŠKA NAČELA

Za dijake naročnike

samo 28.— din.

CERKEV V VALENCIJI —
KAVARNA

Japonski časopis piše: Španska levičarska vlada je v Valenciji spreminila cerkev v kavarno; »jazz« je zasedel prostor, kjer je stal prej oltar. — V Tomakimaja na Japonskem pa se je zgodilo prav nasprotno: sedanja katoliška cerkev je bila prej krčma in sedanje otroško zavetišče je bilo prej kavarna.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).